

[Bender.]

Loven om Smørrabatkortene, saa at den her foreslaaede Lov udløber med Udgangen af Finansaaret 1942—43. Den gældende Lov om Smørrabatkort foreslaas samtidig ophævet fra 1. Januar 1942 at regne. Ved Fastsættelsen af det samlede Beløb har Ministeren, som det ogsaa fremgaar af Lovforslagets Bemærkninger, taget Hensyn til de Prisforhøjelser, der siden de tidligere Loves Vedtagelse har fundet Sted for de paagældende Varegrupper Vedkommende, herfra dog undtaget Smørrabatkortene, idet man jo ikke her regner med væsentlige Ændringer i Prisen. Yderligere er det ved Fastsættelsen af Beløbene taget i Betragtning, at denne Lov kommer til at omfatte 5 Kvartaler.

Af de 10 Mill. Kr., som i Henhold til Lovforslaget skal anvendes til Indkøb af Sødsmælk, skal 5 pCt. forlods stilles til Raadighed til Hjælp til svangre Kvinder, eventuelt efter Anmodning fra en Mødrehjælpsinstitution. For diegivende Kvinder henvises der i Lovforslagets Bemærkninger til Forsorgslovens § 239, der tager Sigte paa dette Forhold. Under Behandlingen i Folketinget er Lovforslaget undergaaet visse Ændringer. Hestekød og Fjerkræ er som alt nævnt af den højtærede Minister blevet inddraget i de Varegrupper, der kommer i Betragtning, og § 2 har faaet en Affattelse, der fastslaar, at det udleverede Okse-, Heste-, Flæske- og Svinekød skal være dyrlægekontrolleret.

Det lægges som hidtil i Kommunernes egen Haand at afgøre, om de selv vil fordele Varerne, eller de vil overlade til de paagældende Modtagere selv at foretage Indkøbet. Man har fra Ministerens Side heller ikke fundet Anledning til at rette paa de hidtil gældende Fordelingsregler; heri maa vel ses en Borgen for, at disse Regler i det store og hele har virket tilfredsstillende. Jeg anser i øvrigt en nærmere Gennemgang af Lovforslaget for at være unødvendig. Sagen er grundigt behandlet i det andet høje Ting, og om Nødvendigheden af de foreslaaede Foranstaltninger hersker der sikkert ingen Tvivl hos det høje Tings ærede Medlemmer. Idet jeg derfor skal nøjes med i saa Henseende at henvise til mine Bemærkninger ved tidligere Lovforslags Behandling, takker jeg paa mit Partis Vegne den højtærede Arbejds- og Socialminister for Lovforslagets Fremsettelse og anbefaler det til en hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Stegger Nielsen: En Lovgivning, der i en økonomisk vanskelig Tid søger at

komme den mindre bemidlede Del af Befolkningen til Hjælp ved at lette den Adgangen til at skaffe sig de allernødvendigste Levnedsmidler, herunder særlig saadanne, som er undergaaet en ret stærk Prisstigning, er efter min Opfattelse en god Lovgivning. Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at bemyndige den højtærede Arbejds- og Socialminister til i Tiden fra 1. Januar 1942 til 31. Marts 1943, altsaa i 5 Kvartaler, af Statskassens Midler at yde de i Lovforslagets § 1, Stk. 1, anførte Beløb til Indkøb af de der nævnte Levnedsmidler, herunder ogsaa et Beløb til Uddeling af Smørrabatkort, idet dette Omraade lægges ind under Loven. Det drejer sig om et samlet Beløb af 36,6 Mill. Kr. Der er altsaa Tale om en ret betydelig Stigning i Forhold til den oprindelige Lov, men denne Stigning anses for rimelig i Relation til den voksende Dyrtid paa disse Omraader. Til Smørrabatkortene er der dog afsat det samme Beløb som i Fjor.

At man under Behandlingen i det andet høje Ting har udvidet Fordelingen til ogsaa at omfatte Hestekød og Fjerkræ, anser vi for en Forbedring af Loven, idet mange Mennesker sikkert ønsker at faa Adgang til Erhvervelse af f. Eks. Hestekød, der er billigere end Oksekød, for deres Mærker. Ligeledes ser vi med Tilfredshed, at der skal være Dyrlægekontrol med disse Levnedsmiddelgrupper, en Bestemmelse, der skaber større Sikkerhed for Forbrugerne.

Vi paaskønner, at Kommunerne stilles frit med Hensyn til, om de selv vil opkøbe Kreaturer og Heste eller Oksekød, Hestekød, Flæsk og Svinekød og fordele dette, eller de vil overlade til Folk selv at købe, hvad de udleverede Kort eller Mærker berettiger dem til. Dette gælder ogsaa det slagtede Fjerkræ. Det er fremdeles Kommunerne, der skal administrere Ordningen, i alt væsentligt efter de hidtidige Regler. Saa vidt man kan skønne, har denne Ordning ogsaa hidtil virket tilfredsstillende. De 95 pCt. af Beløbet fordeles mellem Kommunerne, medens de 5 pCt. er forbeholdt Arbejds- og Socialministeren til Udligning Kommunerne imellem.

Ved Tildelingen af disse Rabatkort er Trangsmomentet stadig det afgørende, i første Linie Forsørgelsesbyrden, og vi fra vor Side er tilfredse med, at dette Grundprincip er opretholdt, idet Dyrtid og svag økonomisk Bæreevne notorisk falder tungest paa Familier med mange Børn. Vi anser det ogsaa for rigtigt, at der i øvrigt fortrinsvis skal tages Hensyn til Alders- og Invaliderrentenydere, kronisk Syge, arbejdsløse, forsikrede og ikke-forsikrede, og